

בבית המשפט העליון

רע"א 5072/13

רע"א 5526/13

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקשים ברע"א 5072/13
והמשיבים ברע"א 5526/13:
1. שלמה פיוטרקובסקי
2. אפשי השקעות בע"מ

נגד

המשיב ברע"א 5072/13
והמבקש ברע"א 5526/13: יגאל ארנון

בקשות רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 26.6.2013 שניתנה בה"פ 548/06 על-ידי כבוד השופטת מ' אגמון-גונן

בשם המבקשים ברע"א 5072/13
והמשיבים ברע"א 5526/13: עו"ד חגי שלו; עו"ד איזי גולדשטיין

בשם המשיב ברע"א 5072/13
והמבקש ברע"א 5526/13: עו"ד ר' כספי; עו"ד ב' טל; עו"ד ח' בלינסון-נבון

פסק-דין

שתי הבקשות שבפניי עניינן במתן רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד השופטת מ' אגמון-גונן) מיום 26.6.2013 בה התקבלה בחלקה בקשה למתן הוראות שהגיש מר יגאל ארנון, המבקש ברע"א 5526/13 (להלן: ארנון) להוספת ריבית והפרשי הצמדה על כספים שנפסקו לטובתו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (כבוד הנשיא (בדימוס) א' גורן) מיום 1.3.2009.

1. בשנת 2006 הגיש ארנון לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו המרצת פתיחה נגד מר שלמה פיוטרקובסקי ואפשי השקעות בע"מ, חברה בבעלותו ובשליטתו המלאה (להלן יחד: פיוטרקובסקי), בה ביקש להצהיר כי מחצית מניותיה של חברת סלקום ישראל בע"מ (להלן: סלקום) שהוחזקו על ידי פיוטרקובסקי והמהוות 1% ממניות סלקום, על כל הזכויות והדיבידנדים הנובעים מהן, שייכות לארנון. כמו כן התבקש בית המשפט ליתן צו הצהרתי לפיו ארנון זכאי לקבל מפיוטרקובסקי את המניות בכל עת שיבקש, כשהן נקיות משעבוד, עיקול, חוב או זכות צד שלישי בהן, כפוף להסכמת בעלי מניות אחרים בסלקום, ככל שהסכמה כזו נדרשת. שלישית, ביקש ארנון כי יינתן צו המורה לפיוטרקובסקי להעביר לידיו את המניות. בהסכמת הצדדים, הורה בית המשפט המחוזי על העברת הדיון בהמרצת הפתיחה למסלול דיוני של תביעה אזרחית רגילה.

במהלך הדיון בתביעה נתגלעה מחלוקת בין הצדדים בסוגיית האגרה. פיוטרקובסקי טען כי אף שנתבקשו צווים הצהרתיים וצו עשה, מדובר למעשה בתובענה כספית שסכומה הוא שווי המניות שבמחלוקת וסך הדיבידנדים ששולמו בגינן במהלך השנים. בדיון שנערך בפני כבוד הרשם (כתוארו אז) א' אורנשטיין בנושא זה, הסכימו הצדדים כי כתב התביעה יתוקן באופן שיתווסף לתביעה סעד כספי בסך 60,130,000 ש"ח - סכום הדיבידנדים ששילמה סלקום עבור המניות שבמחלוקת בשנים 2006-2008. לאחר הוספת הסעד הכספי שילם ארנון בהתאם את סכום האגרה הנדרש. להשלמת התמונה יצוין כי בקשת פיוטרקובסקי להשית על ארנון אגרה גם בשל שווי המניות נדחתה על-ידי הרשם אורנשטיין אשר קבע בהחלטתו מיום 31.12.2008 כי הצו להעברת המניות לארנון אינו ניתן לביטוי בכסף.

2. פסק הדין בתביעה ניתן ביום 1.3.2009 ובו קבע בית המשפט המחוזי כי הוכח בפניו שפיוטרקובסקי אכן החזיק ב-1% ממניות סלקום בנאמנות עבור ארנון. לפיכך נעתר בית המשפט לתביעת ארנון בכל הנוגע לשני הצווים ההצהרתיים שהתבקשו על-ידו כאמור לעיל. עוד קבע בית המשפט כי "פסק הדין יחול גם על הזכויות בדיבידנדים, כמפורט בתובענה המתוקנת". אשר לצו עשה שהתבקש, קבע בית המשפט כי ארנון יהיה זכאי לקבל את המניות כפוף להסכמת בעלי המניות בסלקום, אם תידרש ובכפוף להתחייבויות שנטל על עצמו פיוטרקובסקי בגין המניות וכן "בכפוף לכל הוראה בדיון המתייחסת להעברת מניות בסוג זה של תאגיד". כמו כן נקבע כי כל ההוצאות הכרוכות בהעברה, לרבות מיסוי, אם חל, יוטלו על ארנון. לבסוף ציין בית המשפט המחוזי כי

במידת הצורך יהיה ארנון רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה למינוי כונס נכסים למימוש פסק הדין.

3. לאחר מתן פסק הדין, קיבל בית המשפט ביום 5.3.2009 (כבוד השופט י' זפט) בקשה להטלת צו עיקול שהגיש ארנון במעמד צד אחד על זכויות המגיעות לפיוטרקובסקי בשווי 68,977,739 ש"ח. בבקשתו טען ארנון כי זהו סכום הסעד הכספי שבו זכה קרי – הסך של 60,130,000 ש"ח שאותו תבע (להלן: הסכום הפסוק), בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק. פיוטרקובסקי מצדו הגיש בקשה לצמצום העיקולים בה טען כי פסק הדין לא כלל חיוב בהפרשי הצמדה וריבית, ובהחלטתו מיום 5.5.2009 (להלן: החלטת השופט זפט) קיבל בית המשפט המחוזי בקשה זו בצינו כי פסק הדין הורה על תשלום הסכום הפסוק שהתבקש בסך 60,130,000 ש"ח בלבד. עוד הוסיף בית המשפט המחוזי כי במקרה שארנון סבור שהחיוב בהפרשי הצמדה וריבית נשמט בטעות מפסק הדין, עליו להגיש בקשה לתיקון טעות סופר.

על החלטת השופט זפט הגיש ארנון ערעור לבית משפט זה (ע"א 4763/09) ומטעמי זהירות, לטענתו, השיג עליה גם באמצעות בקשת רשות ערעור (רע"א 4764/09). בהחלטתה מיום 24.12.2009 קבעה כבוד הרשמת ג' לוי כי לארנון לא עמדה זכות ערעור על החלטת השופט זפט ועל כן הורתה על מחיקת ערעורו. בהחלטתה ציינה הרשמת בהקשר זה כי השופט זפט לא נטע מסמרות בדבר פירוש פסק דינו של הנשיא גורן אלא נדרש לסוגיית הפרשי הריבית וההצמדה באופן "אינצדנטלי" לשם הכרעה בבקשה לצמצום צווי העיקול בלבד. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 24.6.2010, דחתה כבוד השופטת מ' נאור את בקשת רשות הערעור שהגיש ארנון בהדגישה כי החלטת השופט זפט אינה מכריעה בזכויות הצדדים על-פי פסק הדין, וכל טענותיהם שמורות להם בכל הליך אחר.

4. ביום 26.3.2009 הגיש פיוטרקובסקי לבית משפט זה ערעור על פסק הדין וכשבוע לפני כן, הגיש בקשה לעכב את ביצועו עד להכרעה בערעור (בש"א 2522/09). בהחלטתו מיום 6.4.2009 קיבל כבוד השופט א' רובינשטיין את הבקשה לעיכוב ביצוע בחלקה בקובעו כי 1% ממניות סלקום ו-50% מהדיבידנדים בעבורן, יופקדו בידיהם הנאמנות של באי כוח הצדדים וכי 50% הנותרים יועברו לארנון כנגד ערבות בנקאית אוטונומית בגובה הסכום ששולם. ביום 26.1.2010 בעקבות בקשות למתן הוראות שהוגשו לו הבהיר השופט רובינשטיין כי הדיבידנדים אליהם התייחס בהחלטתו הם דיבידנדים מן העבר ומן העתיד גם יחד. בהמשך, ביום 4.2.2010 קיבל השופט

רובינשטיין את בקשת ארנון לוותר על מחצית הדיבידנדים שאותם רשאי היה לקבל כנגד ערבות בנקאית ולהותיר את מלוא סכום הדיבידנדים בנאמנות.

5. בדיון מיום 6.12.2011 בערעור פיוטרקובסקי ובערעור שכנגד שהגיש ארנון בו הלין על כך שלא נפסקו לטובתו הוצאות, המליץ המותב שישב בדיון (כבוד השופטים (כתוארם אז) א' גרוניס, מ' נאור ו-ע' פוגלמן) לשני הצדדים לחזור בהם מטענותיהם. על-פי פרוטוקול הדיון, בא-כוחו של פיוטרקובסקי הסכים להצעה, ואילו בא-כוחו של ארנון הוסיף וביקש מבית המשפט לצד הסכמתו כי יקבע "שבכל נקודה שיהיו חילוקי דעות על יישום פסק הדין, שנוכל לפנות לביהמ"ש המחוזי בעניין זה, כי אחרת לא נגמור את הסיפור". לפיכך הורה בית משפט זה על דחיית הערעור והערעור שכנגד וקבע כי אם תתעורר מחלוקת "באשר ליישום פסק הדין", יהא רשאי כל צד לפנות לבית המשפט המחוזי בבקשה למתן הוראות (להלן: פסק הדין בערעור).

החלטתו של בית המשפט המחוזי

6. ביום 19.3.2013 הגיש ארנון לבית המשפט המחוזי בקשה למתן הוראות, בה ביקש להוסיף הפרשי הצמדה וריבית לסכומי הדיבידנדים שחב לו פיוטרקובסקי – הן אלה שחולקו לפני מתן פסק דינו של הנשיא גורן, הן אלה שחולקו לאחריו. בהחלטתו מיום 26.6.2013 קיבל בית המשפט המחוזי את בקשתו של ארנון בחלקה, תוך התייחסות לשלוש תקופות שונות בכל הנוגע לדיבידנדים שחולקו בעבר (הסכום הפסוק):

(א) התקופה הראשונה – מיום חלוקת הכספים על ידי סלקום ועד ליום מתן פסק הדין (1.3.2009 – להלן: התקופה הראשונה). בנוגע לתקופה זו קבע בית המשפט המחוזי כי לא מדובר במחלוקת לעניין יישום פסק-הדין אשר בגינה רשאים הצדדים להגיש לו בקשה למתן הוראות כקביעת פסק הדין בערעור. לפיכך קבע בית המשפט המחוזי כי הבקשה שלפניו אינה יכולה להחליף את הפרוצדורה הקבועה בחוק לבירור מחלוקת זו והיא – דיון בפני רשם ההוצאה לפועל הרשאי לפנות לבית המשפט אם הוא סבור כי פסק הדין טעון הבהרה לשם ביצועו. עוד הוסיף בית המשפט המחוזי, כי מכל מקום אף הוא סבור שפסק הדין אינו כולל סעד של הפרשי הצמדה וריבית ובהקשר זה הצטרף בית המשפט לנימוקים המפורטים בהחלטת השופט זפט.

(ב) התקופה השנייה – מיום 1.3.2009 הוא יום מתן פסק הדין, ועד יום 3.6.2010, היום בו העביר פיוטרקובסקי את הכספים לחשבון נאמנות (להלן: התקופה

השנייה). בית המשפט קבע כי בתקופה זו עמדה אמנם בתוקפה החלטת השופט רובינשטיין בדבר עיכוב ביצוע פסק הדין, אך על-פי האמור בה היה על פיוטרקובסקי להעביר את סכום הדיבידנדים שנפסקו בפסק-הדין לחשבון נאמנות והוא העבירם, בערכם הנומינאלי, רק ביום 3.6.2010. לפיכך קבע בית המשפט המחוזי כי בתקופה זו יתווספו לחוב הפסוק הפרשי הצמדה וריבית וכן ריבית פיגורים על-פי חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א-1961.

(ג) התקופה השלישית – מיום 3.6.2010 ועד המועד שבו העביר פיוטרקובסקי את הכספים מחשבון הנאמנות לידי ארנון בעקבות פסק הדין בערעור (להלן: התקופה השלישית). בית המשפט קבע כי על תקופה זו ישולמו הפרשי הצמדה וריבית רגילה לפי הוראות חוק פסיקת ריבית והצמדה, ולא ריבית פיגורים, מן הטעם שבתקופה זו פעל פיוטרקובסקי על-פי הוראת בית המשפט, העביר את הכספים לחשבון הנאמנות והם הושקעו על פי החלטה משותפת של הצדדים.

עוד קבע בית המשפט כי הדיבידנדים שחולקו לאחר מתן פסק הדין הועברו אף הם לחשבון הנאמנות, ומשכך יישאו הפרשי הצמדה וריבית, מיום חלוקתם על-ידי סלקום ועד להעברתם הסופית לארנון, בדומה לאמור לגבי התקופה השלישית. בית המשפט הוסיף והורה לנכות מהפרשי ההצמדה והריבית שפסק לארנון את הפירות שנצברו כתוצאה מהשקעת הכספים שהוחזקו בחשבון הנאמנות, כך שהסכום בו יזכה ארנון יהיה הסכום הפסוק והדיבידנדים המגיעים לו בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כאמור, אך לא יותר מכך. עוד קבע בית המשפט כי כיוון שהצדדים חלוקים בשאלת המועד שבו קיבל ארנון את הכספים בפועל (קרי סיום התקופה השלישית), יגישו לו הנאמנים הודעה מוסכמת בעניין זה וכן חישוב מוסכם של הפרשי ההצמדה והריבית.

שני הצדדים הגישו בקשות רשות ערעור על החלטה זו וטענותיהם יפורטו להלן.

רע"א 5072/13

7. בבקשה זו משיג פיוטרקובסקי על קביעותיו של בית המשפט המחוזי בכל הנוגע לתקופה השנייה, לתקופה השלישית ולדיבידנדים שחולקו לאחר מתן פסק הדין. פיוטרקובסקי טוען כי בית המשפט המחוזי חייב אותו לשלם ריבית פיגורים בתקופה השנייה, למרות שארנון לא עתר בבקשתו לפסוק לו ריבית פיגורים בגין תקופה זו אלא ריבית רגילה בלבד. כמו כן טוען פיוטרקובסקי כי ארנון הוא זה שגרם לעיכוב בהעברת

סכום פסק הדין לחשבון הנאמנות, על-פי החלטת השופט רובינשטיין בבקשה לעיכוב ביצוע, משום שארנון לא הסכים להסיר את העיקולים על כספי פיוטרקובסקי ולא העביר לו את הערבות הבנקאית שנדרשה. בנוסף טוען פיוטרקובסקי ביחס לתקופה השלישית כי חוק פסיקת ריבית והצמדה אינו חל על סכומי הכסף שהופקדו בחשבון הנאמנות (דיבידנדים שחולקו לפני פסק הדין ודיבידנדים שחולקו לאחריו). על-פי פיוטרקובסקי, ארנון יכול היה להשקיע את כספי חשבון הנאמנות כרצונו ומכאן שמדובר בכספים שהיו בשליטתו המלאה ואין לזכותו בריבית והצמדה בגינם. נוסף על כך טוען פיוטרקובסקי שסוגיית הפרשי ההצמדה והריבית אינה "מחלוקת באשר ליישום פסק הדין" שלגביה בלבד קבע פסק הדין בערעור זכות להגשת בקשה למתן הוראות והוא מוסיף וטוען שבקשת ארנון הוגשה בשיהוי, לאחר שביצעו של פסק הדין הושלם, הנאמנים סיימו את תפקידם וחשבון הנאמנות נסגר.

בד בבד עם בקשת רשות הערעור הגיש פיוטרקובסקי בקשה לעיכוב ביצוע החלטת בית המשפט המחוזי ובהחלטתי מיום 16.7.2013 נתתי צו ארעי לעיכוב ביצוע ההחלטה.

8. בתשובתו לבקשה טוען ארנון כי בחירתו של פיוטרקובסקי להגיש בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין מנעה ממנו ליהנות באופן מיידי מהסכום הפסוק כולו, ועליו לשאת בהשלכות הנובעות מכך. עוד טוען ארנון כי הכספים שהוחזקו בחשבון הנאמנות הושקעו באפיקים סולידיים בהסכמת שני הצדדים אך לטענתו פיוטרקובסקי היה מודע כל העת לכך שארנון זכאי להפרשי הצמדה וריבית מלאים. על-פי ארנון, פירות ההשקעות הסולידיות של חשבון הנאמנות היו נמוכים בהרבה מהפרשי הצמדה וריבית שהצטברו על החוב ופיוטרקובסקי שביקש את עיכוב הביצוע ואת העברת הכספים לנאמנות, הוא שצריך לשאת בהפרש שבין התשואות השונות. ארנון מוסיף וטוען כי פיוטרקובסקי הוא זה הנושא באחריות לעיכוב שחל בהפקדת סכום פסק הדין בחשבון הנאמנות, לאחר שניתנה החלטת השופט רובינשטיין בבקשה לעיכוב ביצוע ועל כן, בדין פסק בית המשפט כי בתקופה זו (התקופה השנייה), יש להוסיף לסכום ריבית פיגורים. לטענת ארנון, על-פי ההלכה הפסוקה רשאי היה בית המשפט להעניק לו סעד זה אפילו לא עתר לכך, שכן כל העובדות הרלוונטיות לנושא נפרשו בפני בית המשפט. לבסוף טוען ארנון כי סוגיית הריבית וההצמדה נוגעת ל"יישום פסק הדין" ועל כן היה מקום לברר אותה בדרך של בקשה למתן הוראות והוא מוסיף כי נוכח פרק הזמן (25 שנים) העומד לרשותו עד להתיישנות פסק הדין, בקשתו לא הוגשה בשיהוי.

9. בבקשה זו מלין ארנון על החלטת בית המשפט המחוזי שלא לדון בטענותיו בנוגע לתקופה הראשונה, וכן על התעלמות בית המשפט מבקשתו לפסיקת ריבית פיגורים לגבי התקופה שחלפה ממועד מתן פסק הדין בערעור (6.12.2011) ועד שכספי חשבון הנאמנות הועברו לחשבונו האישי (23.5.2012). אשר לתקופה הראשונה טוען ארנון כי תכלית ההסכמה שקיבלה תוקף של פסק דין בערעור לעניין הגשת הבקשות למתן ההוראות לבית המשפט המחוזי, הייתה לייעל את ההליכים ולרכזם. על כן, סבור ארנון כי אין טעם שיגיש בקשה לרשם ההוצאה לפועל אשר יפנה בעצמו בבקשת הבהרה לבית המשפט, שעה שהצדדים הסכימו על מנגנון "מקוצר" לבירור המחלוקות ביניהם. כמו כן, מציין ארנון כי גם פיוטרקובסקי עשה שימוש במנגנון המוסכם של בקשה למתן הוראות ועל כן, הוא מושתק לטענתו מלטעון נגד השימוש בו. לגופו של עניין טוען ארנון כי הוא זכאי להפרשי הצמדה וריבית בגין התקופה הראשונה ולשיטתו החלטת השופט זפט אינה מהווה מעשה בית-דין בעניין זה, כיוון שניתנה במסגרת הליכי העיקול בלבד. אשר לפרק הזמן שלאחר מתן פסק הדין בערעור טוען ארנון כי ההכרעה בערעור מסיימת את תקופת עיכוב הביצוע ועל כן חב פיוטרקובסקי בריבית פיגורים מאותו מועד ואילך.

10. פיוטרקובסקי משיב כי הסכמת הצדדים לפנות לבית המשפט המחוזי בבקשות למתן הוראות הנוגעות ליישום פסק הדין נבעה מהמורכבות שביישום החלק בפסק הדין הנוגע להעברת המניות לארנון ולא היה בה כדי לאפשר לארנון לפנות לבית המשפט המחוזי בניגוד לדין על מנת לדרוש הפרשי הצמדה וריבית. עוד טוען פיוטרקובסקי כי טענות ארנון בנוגע לתקופה הראשונה כבר נדחו על-ידי השופט זפט וכן בהליכים הנוספים שנקט כדי להשיג עליה. אשר לעתירת ארנון לקבלת ריבית פיגורים, טוען פיוטרקובסקי כי זו ניתנת כסנקציה על בעל-דין שלא קיים את החלטות בית המשפט אך לטענתו הוא קיים את כל החלטות שניתנו.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בבקשות ובתשובות החלטתי לעשות שימוש בסמכותי ולדון בבקשתו של פיוטרקובסקי (רע"א 5072/13) כאילו ניתנה רשות והוגש ערעור על פי הרשות שניתנה (ראו תקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי). עוד החלטתי כי דין הערעור להתקבל בחלקו. אשר לבקשתו של ארנון (רע"א 5526/13) הגעתי למסקנה כי דינה להידחות, והכל מן הטעמים המפורטים להלן.

התקופה הראשונה

12. בפסק דינו של הנשיא גורן ניתנו שני צווים הצהרתיים, צו עשה אשר קיומו הותנה בתנאים וסעד כספי לתשלום סך של כ-60 מיליון ש"ח. מתוך ארבעת הסעדים הללו, הסעד הכספי הוא זה שהוצאתו לפועל מעוררת את הקשיים המועטים ביותר, כיוון שחוק ההוצאה לפועל, התשכ"ז-1967, והפסיקה שבאה בעקבותיו, מסדירים את מרבית השאלות המשפטיות הכרוכות בו. על כן, ספק בעיניי אם כוונת הצדדים והמותב שנתן את פסק הדין בערעור הייתה להקים מערכת חלופית להוצאתו של סעד זה אל הפועל. מכל מקום, סירוב בית המשפט המחוזי לדון בסוגיה זו אינה סותמת את הגולל עבור ארנון, וכאמור בהחלטת בית המשפט המחוזי רשאי ארנון להעלות את טענותיו במסגרת הליכי ההוצאה לפועל. מכל הטעמים הללו, ובשים לב לכך שמדובר בהליך של בקשת רשות ערעור, לא ראיתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי בנושא זה. למען הסר ספק יובהר כי אינני מחווה כל דעה לגוף הדברים בשאלת זכותו של ארנון להפרשי הצמדה וריבית בכל הנוגע לתקופה הראשונה.

התקופה השנייה

13. בית המשפט המחוזי פסק לארנון ריבית פיגורים בגין התקופה אותה הגדיר "התקופה השנייה", וזאת אף שלא התבקש על-ידי ארנון לעשות כן. אמנם, בית המשפט רשאי במקרים מסוימים לפסוק סעד שלא התבקש, אך תנאי יסודי לכך הוא שיוצגו בפניו כל העובדות הנדרשות לשם הכרעה בסעד הנוסף (ראו למשל ע"א 9118/06 שנרום בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ, פס' 39 לפסק דינו של השופט דנציגר (5.3.2009)). בענייננו קיימת אי-בהירות באשר לסיבה שהסכום הפסוק הועבר לחשבון הנאמנות רק בתום התקופה השנייה (3.6.2010) והצדדים תולים זה בזה את האחריות לעיכוב. כיוון שארנון כלל לא ביקש כי תיפסק לזכותו ריבית פיגורים בגין עיכוב זה, ממילא לא פרש בבקשתו ולו את ראשיתה של התשתית העובדתית הנדרשת על מנת לאפשר לבית המשפט לתלות בפיוטרקובסקי את האחריות לעיכוב. מטרתה של ריבית הפיגורים, כך נפסק לא אחת, היא לתמרץ חייב לשלם את החוב הפסוק במועד שנקבע (ראו רע"א 369/10 אוחיון נ' חממי (30.5.2010); רע"א 6395/10 קידר נ' אי איי גי חברה לביטוח בע"מ, פסקה 5 (2.12.2010); רע"א 7777/09 בראנץ נ' כנפי, פסקה 16 (7.1.2013) (להלן: פרשת בראנץ)), ונראה לכאורה כי גם לגופם של דברים אין זה המקרה בענייננו. מכל מקום, נוכח הבירור העובדתי הנדרש בהקשר זה לא היה מקום לפסוק ריבית פיגורים שלא התבקשה כלל ואשר לגביה לא ניתנה לפיוטרקובסקי האפשרות להגיב.

יחד עם זאת כיוון שפיוטרקובסקי החזיק בסכום הפסוק במהלך התקופה השניה ונהנה מפירותיו, עליו כמובן להוסיף הפרשי הצמדה וריבית רגילה בגין תקופה זו, כפי שטען ארנון לכתחילה בבקשתו.

התקופה השלישית והדיבידנדים שחולקו לאחר מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי

14. פיוטרקובסקי טוען כי חוק פסיקת ריבית והצמדה לא חל על תקופה זו, כיוון שהוא העביר את הסכום הפסוק לחשבון הנאמנות שהיה בשליטתו של ארנון. אולם, ארנון נהנה אך משליטה חלקית בסכום זה, בשל בקשתו של פיוטרקובסקי לעכב את ביצוע פסק-הדין, ולמפרע התברר כי לא הייתה לכך הצדקה. במילים אחרות – משניתן פסק הדין הדוחה את ערעורו הוברר כי למעשה היה על פיוטרקובסקי לשלם לארנון את מלוא הסכום הפסוק כשנתיים ויותר קודם לכן עם הינתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי. הפרשי ההצמדה והריבית נועדו, אפוא, לפצות את ארנון על העיכוב שחל לאורך פרק זמן זה בקבלת הסכום המגיע לו (פרשת בראנץ, פס' 19) ופיוטרקובסקי, כמי שביקש עיכוב ביצוע, נטל את הסיכון כי יחוב בתשלום הפרשי ההצמדה והריבית כאמור, אם יידחה הערעור.

אכן, לארנון הייתה באמצעות באי-כוחו שליטה מסוימת בכספי חשבון הנאמנות ובאופן השקעתם, אך שליטה חלקית ומוגבלת זו אינה שקולה לתשלום מלוא סכום החוב ולכן אין די בה כדי להפסיק את "מירוץ" ההצמדה והריבית (דוד קציר פסיקת ריבית, הצמדה ושיערוך 259 (1996)). העובדה כי פיוטרקובסקי הוציא מכיסו את הסכום הפסוק והעבירו לחשבון הנאמנות יש לה כמובן משקל, אך מקומו של זה הוא בניכוי פירות חשבון הנאמנות מהפרשי ההצמדה והריבית. עוד חשוב לציין כי אם כתוצאה מהתחשבנות כזו היה נוצר הפרש לטובת פיוטרקובסקי, הוא זה שהיה זכאי לקבלו משום שארנון זכאי כאמור לקבל את החוב הפסוק בתוספת ריבית והצמדה – לא פחות אך גם לא יותר. מטעמים אלה, איני סבורה כי יש מקום לשנות ממסקנתו של בית המשפט המחוזי לפיה זכאי ארנון להפרשי הצמדה וריבית על כלל הכספים בחשבון הנאמנות לגבי התקופה השלישית לרבות הדיבידנדים שחולקו לאחר מתן פסק הדין והופקדו בחשבון זה. והכל בניכוי הפירות שנצמחו על כספים אלה.

15. לבסוף אני סבורה כי יש לדחות גם את עתירת ארנון לחייב את פיוטרקובסקי בתשלום ריבית פיגורים על הסכום הפסוק מיום מתן פסק הדין בערעור (6.12.2011) ועד העברתו לארנון (23.5.2012). אכן, עם מתן פסק הדין בערעור בטל ממילא הצו הזמני שנתן השופט רובינשטיין בדבר עיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

משכך היה מקום להעביר לארנון באופן מיידי את הסכומים המגיעים לו ואילו היה חשבון הנאמנות בשליטתו של פיוטרקובסקי בלבד, אכן היה מקום להטיל עליו אחריות לעיכוב שחל בהעברת הכספים מחשבון זה לארנון, בדרך של הטלת ריבית פיגורים. ברם, במקרה שלפנינו הכסף היה בשליטת באי-כוח שני הצדדים, וכלל לא ברור מדוע איש מהם לא פעל על מנת למלא אחר הוראות פסק הדין. כשם שבאי-כוחו של פיוטרקובסקי לא פעלו להעברת הכסף לארנון, כך לא הוצגה בפניי כל ראיה שבאי-כוחו של ארנון נקטו צעד כלשהו על מנת להעביר את סכומי הכסף הללו לידיו. כמו כן, יש לציין כי ביום 11.1.2012 פנה ארנון לבית משפט זה בבקשה לביטול פסק הדין בערעור ויתכן שזו הייתה אחת הסיבות לכך שהכספים נותרו בנאמנות במהלך כל אותה התקופה. נוכח האמור, איני מוצאת מקום לחייב את פיוטרקובסקי בריבית הפיגורים שנתבקשה בגין תקופה זו.

16. סיכומם של דברים - רע"א 5072/13 מתקבלת בחלקה כאמור בפסקה 13 לעיל. יתר קביעותיו של בית המשפט המחוזי בהחלטתו יותרו על כנן. כפועל יוצא רע"א 5526/13 נדחית. ממילא מתייתר הצורך להחליט בבקשה לעיכוב ביצוע. בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

ניתן היום, ג' בחשון התשע"ד (7.10.2013).

ש ו פ ט ת